

Kovács Mikó Edina

Nagycsütörtök

Korán volt még. Vagy későn. Vagy nagyon korán. Vártunk: bármeddig, elkísérlek. Örvényekkel volt tele a sötét, lélegzetünk a súlyos levegőre nehezedett. És ültünk, csöndben ültünk. A fémszörnyek szunnyadtak odakinn. És szót váltani nem volt már miről; végigpergetni döntést és utat, szándékot, vágyat, másik életet – amelyben sorsodat megoszthatom... amelyben sorsomat megoszthatod. Kiknek joguk lett volna, mind aludtak: Máté aludt, és János és Jakab, Péter aludt... de fájt volna, ha én is hagyom: a holnap már ma megtaláljon.

és Geb kérdezé a Fáraótól

Ha széthasítasz szavakat,
éles kontúrral hiteket:
kié marad, kié lehet
az eső, mely csepereg,
fényes, csöndes permeteg,
virággyertyákat áztató,
feketén dőlő, szakadó;
feltorlódik hólyagokká,
piros taréjú gyíkokká,
kriptatetőkön kopog,
csomóz fekete szallagot,
csordul, villan, fentről sziszeg,
áztat, fullaszt, üt, zúz, dörög
az eső: csepp ujjhegyekkel
– mint a Napisten – megáld.